Ч. 139 (12.505). Львів, четвер 26. червня 1930. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 27·50 „ Річно 55·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Перед ковельськими виборами.

Львів, 25. червня 1930.

На день 13. липня ц. р. розписані доповняючі вибори у 56. виборчій окрузі (Ковель, Володимир Волинський, Любомль і Горохів). У 1928 р. фігурувала там при виборах монопольна листа одинки. Вона й здобула всіх 5 мандатів до сойму. Листу непольських народів ч. 18. тоді уневажнено. Це уневажнення опротестовано і в наслідку цього маємо у 56. виборчій окрузі нові доповняючі вибори.

Доповняючі вибори до сойму в луцькій окрузі як і вибори до сенату на цілій Волині дали малий відсоток голосуючих. На це зложилося богато причин, про які ми своєчасно писали. По анальогії требаб рахувати, що й при теперішніх виборах у ковельській окрузі відсоток голосуючих не буде надто великий. Тут у гру прийде ще один дуже важний момент, а саме — час жнив, які цього року в час виборів мабуть уже зачнуться. Так бодай показує дотеперішній стан погоди. І хоч вибори будуть відбуватися в неділю, то всеж численних селян заабсорбує горячка жнив до тої міри, що вони будуть при виборах абсентуватися.

Правда, дехто відносив малу участь виборців при останніх доповняючих виборах на Волині передовсім на рахунок малої національної свідомости та ще меншої громадянської вироблености тамошнього населення. Але цього факту не можна вважати головною причиною малої виборчої участи хочби тому, що і в інших навіть у чисто польських округах при доповняючих виборах цього року відсоток голосуючих у порівнанні з виборчою участю населення у 1928 р. був значно менший. Причини такого явища треба шукати де інде, і навіть не в бебістичній „агітації" за виборчою абстиненцією. При загальних виборах, що відбуваються на території цілої держави все населення підпадає масовій виборчій психозі, бо на всіх просторах і при кожній нагоді, а при тім і в усій без ріжниці пресі говориться і пишеться безнастанно про вибори. При доповняючих виборах в одній окрузі вибори мають чисто льокальний характер, виборча територія ізольована, ніяких таких даних для масової виборчої психози і виборчої горячки, що в часі загальних виборів, в одній окрузі нема і бути не може.

Отже і при доповняючих виборах у ковельській окрузі серед нинішніх обставин важко витворити масове заінтересування виборами в такій мірі, як хочби у 1928 р. Тому то не можна рахувати на дуже високий відсоток голосуючих в день 13. липня ц. р. Але це не значить, що не треба нічого робити у тій цілі, щоби всеж таки виборчу участь населення збільшити, щоби те населення виборами заінтересувати, щоби оживити та загострити в нього національну і громадську амбіцію, словом, щоби при виборах здобути якнайбільше голосів для одинокої там української національної листи, а саме для вісімнадцятки (соціялісти радикали там не мають своєї листи).

При цілій передвиборчій акції в ковельській окрузі не треба забувати і на те, що там, як це виказали сенатські доповняючі вибори, інтернаціоналістична група зпід знаку Сельробу-єдности має досить значні впливи, особливо у двох повітах. І на те треба звернути особливу увагу, треба зужити якнайбільше зусиль, щоби ці шкідливі для нашого народу сельробівські впливи звести до якнайменших розмірів. Виборчу акцію за листою ч. 18. проводить там Українське Національно-Демократичне Обєднання. Воно, — віримо — поведе її так, що не тільки ослабить впливи сельробістів, але й поширить серед населення свою політичну ідеольогію, познайомить його зі своєю працею та стане там організаційно твердою ногою. Ціла Парляментарна Репрезентація У. Н. Д. О. мусить узяти поголовну та незвичайно інтензивну участь у виборчій підготовці. А то тим більше, що інтернаціоналісти зі Сельробу-єдн. вже поставили там пропагандивно-агітаційну акцію на широку скалю і виборів дуже пильнують.

Самозрозуміло, що й місцеві національні українські діячі на території 56-ої виборчої округи мусять кинутися з енергією та запалом до передвиборчої праці, щоби таким чином забезпечити повну перемогу національному українському таборові. Бо при попередніх доповняючих виборах у Луччині до сойму та на цілій Волині до сенату — це з жалем треба ствердити: — виборча праця місцевих національних діячів була в численних випадках віяла, або дуже непомітна. Такий індеферентизм в національних і громадських справах тільки дискваліфікує в громадському та національному відношенні та кидає незаслужено дуже негарне світло на цілий український національний табор на наших північно-західних землях. Тому всі до солідарної праці, яка довелаб до ревіндикації того, що було втрачене, та до перемоги національної ідеї над її запереченням, яке так завзято взялися проводити в життя інтернаціоналісти!

Польський Манчестер.

III. Характеристичний стан польського мануфактурного промислу.

Після устабілізування валюти нахлинули до Польщі заграничні вироби, кращі й дешевші від краєвих, до яких громадяни бувшої німецької й австрійської займанщини привикли ще зперед війни. Не зважаючи на те, що уряд підвищив ввозове мито на мануфактуру і робив усякі перепони при спроваджуванні заграничних виробів, переважно люксусових, це нічого не помагало. Заінтересовані краї давали, видно, своїм експортерам високі вивозові премії (як Польща за цукор і вугіль), бо, не зважаючи на дивоглядне мито (від 25—100 проц. вартости товару), заграничний товар калькулювався дешевше від краєвого.

Торговельний білянс Польщі став сильно пасивним, не диво, що счинився великий крик. Ще по нинішній день видно в деяких крамницях написи: „Занім цо купіш, зобач вироби крайове!" Патріотично настроєний обиватель, вступивши до крамниці, казав собі показати „вируб крайови", оглянув його і так сповнивши патріотичний обовязок, купував на догідні рати — заграничний товар. І не знати, якби виглядав нині торговельний білянс Польщі, якби не „патріотичне" польське купецтво. Воно зрозуміло, що не кількість ввезеного товару із заграниці товару робить пасивним торговельний білянс, а кількість висланої за цей товар за границю валюти і перестало цю валюту висилати. І до такого степеня обібрали заграничних фабрикантів, що вони нині про кредит до Польщі і слухати не хочуть, кажуть, як віденки: „Наперед гроші — потім любов (товар)".

І знов настали добрі часи для „виробуф крайових", що в такий радикальний спосіб позбулися заграничної конкуренції. А що наука в ліс не йде, то фабриканти почали більше уважно ставитися до консумента і рахуватися з його вимогами. Спровадили нові машини, почали підробляти модні, заграничні взори і збивали капітали. А тимчасом обиватель ліз в довги по вуха. Допомогли йому до того передовсім ті бувші гуртівники з „чепурільні", які вилізли „зпід землі". Ходили від хати до хати й напихали громадянам товар на неймовірно довгі рати, хоч казали собі добре платити за вигоду, бо калькулювали товар до 300 проц. вище фабричної ціни. Громадянин, врадуваний тим, що преціль по тільки роках хтось знов удостоїв його своїм довірям, радо пхав шию в ярмо і поволи „западався під землю" на місце свого теперішнього вірителя.

Одначе така ідилія тревала не довго, бо фабриканти забули, що Польща — це не безмежна Росія, а місцевий голодний ринок скоро наситився і почалася надпродукція. Правда, маленька Чехія продукує може вдесятеро більше мануфактури, як Польща, одначе вона працює на експорт. Тому й польські фабриканти кинулися шукати заграничних ринків збуту, але де? На захід пхатися смішно, схід замкнений, — лишився хіба ближчий схід. І пішли польські вироби в Румунію, Туреччину, Персію, одначе там стрінулися вже з західною конкуренцією, та ще й, як от у Румунії, з циганською етикою. Показалося, що „ближне-восточные люди" також не в тімя биті, знають, як рятувати торговельний білянс рідної країни. Вони обернули кия другим кінцем і польські фабриканти були змушені на ґвалт виходити (очевидно зі стратами) з тої імпрези. А всеж таки надміру товару треба було якось позбутися і фабриканти кинули його на внутрішній ринок. Посередник-купець не міг скоро такої скількости товару розпродати, тому вимагав довгоречинцевого кредиту і писав векслі на 8—12 місяців. Тимчасом ціни на сільсько-господарські продукти впали до мінімум, а селянин, не маючи гроша, перестав взагалі купувати фабричні вироби. І тут починається нечувана катастрофа, якої свідками є ми нині. Перестали вплачувати рати за давні борги, нових покупок ніхто не робить, — і фірми валяться одна за другою. А що купці мали майже цілорічний кредит, то їх „обліґо" за цей час зросло до неймовірних розмірів. Паршивенькі на вигляд фірми вспіли побанкрутувати на грубі десятки, а то й сотні тисяч.

Фабриканти чухалися й потішали себе тим, що, мовляв, циган скаче підчас дощу, бо прийде погода. Погода прийшла, але така, що потрясла мануфактурним промислом до самих основ. Це минулорічна, лагідна зима, підчас якої ніхто не потребував теплої одежі, через що цілі гори зимового краму лишилися ненарушеними по складах. Нагрянула друга хвиля „пляйт" (банкроцтв), а здеморалізоване купецтво перестало платити майже поголовно. Не платять колективно. Одного прекрасного дня перестають платити всі купці одного місточка, а в більших містах всі купці з одного дому або вулиці. Напр. у Львові, у згаданім вже „Яричеві" при вул. Легіонів, на 36 гуртівень платить нині ще всього дві фірми, а вся решта вже є „унтер дер Ерде". Жартують, що міністерство залізниць взялося на швидку руку закінчити підземну залізницю бодай у Варшаві, бо „під землею" опинилося вже стільки громадян, що там можна буде робити ліпші інтереси, як тут на горі.

Здавалось би, що ті фірми, які дотепер устоялися, такі сильні, що їх вже ніяка сила не захитає. Де там! Щодня прибувають нові жертви. Якось раз — кажуть — повінь понесла рікою млин враз з мельником на даху. Коли цей млин зрівнявся з другим млином на березі, кричить мельник з даху до свого побратима на березі: Іване, ти що мелеш? Бо я вже їду, зараз і ти поїдеш... Як не станеться якесь чудо, то так поїдуть ці мануфактурні фірми, а кажуть, що лишиться лише одна фірма Кона, бо нині вже кожна фірма „кона"...

Побачили фабриканти, що зле, почали редукувати продукцію і працювати лише 3—4 дні в тижні, дарма, що заздалегідь закупили сировець на повну продукцію. На лихо, ще й Англія зробила збитка. Конкуруючи на світовім ринку з Америкою, обнизила ненадійно ціну на єгипетську бавовну (високої якости, спеціяльно на люксусові вироби) і тим добила польських фабрикантів. Надійшов речинець платности векслів за бавовну, яка лежить ненарушена, а тимчасом її навіть відпродати нема кому, хіба з дуже значною стратою.

Заворушилися фабриканти, пішли петиції до уряду з просьбами, навіть погрозами льокавтів, але що уряд може порадити на таку масову крізу? Відписав часть податків, кинув кільканацять міліонів позички і на тім скінчилося. Тимчасом менші фабрички позамикалися ще під зиму (нині в них знову роблять содову воду), а більші рятувалися ще, як могли. Одначе

удар був за сильний і почалася вакханалія. Зробив початок кольос Леонард (вовна), за ним пішов Буле, Беніх, пішов і популярний у нас Чечевічка з Андрихова разом зі „Заверцем“ і богато, богато інших. Коли купці банкротували на десятки чи сотні тисяч, то — очевидно — фабрикантам лицює це на міліони, а то й десятки міліонів. Не всі вони цілком закриті, деякі піддалися під судовий нагляд і ще працюють, одначе це вже агонія. А про тих, що ще лишилися, кажуть, що то якісь індійські факіри, бо хоча вони є також „унтер дер Ерде“, а ще якось дихають.

Польські офіціяльні круги щойно тепер побачили, що з мануфактурним промислом у Польщі направду зле. Склинають тепер конференції, анкети то-що, але здається, що в тім випадку відограється роля дотепного жидка, котрий, оповідаючи рідні про смерть тітки, хвалився своїм бистрим розумом: „Як прийшов, каже, Іван і сказав мені, що тітка вмерли, то я зараз смикнув, що з тіткою щось зле“. Смикнули офіціяльні круги, що з мануфактурою зле, аж тоді, коли лишилися вже тільки недобитки фабрикантів і купців.

Слід би ще згадати про версію, яка блукає між купцями, а саме про „совітську інтервенцію“. Коли більшовики довідалися про таку катастрофу в мануфактурному промислі Польщі, щоби крізу ще поглибити, запропонували на лодзькій біржі кретони (літні товари в десені) по ціні 11 амер. центів за метер, у той час, коли собівартість в лодзьких фабриках виносить около 15 центів. Чи воно так дійсно було, годі сказати, але більшовики на такі річи мистці і могли це зробити, дарма, що обдерті громадяни СРСР мусять платити за той самий товар бодай одного доляра за метер.

З усього вище сказаного видно, що не тільки само село переживає нині страшну крізу, але в парі з ним ідуть торговля і промисел, а в першу чергу промисел мануфактурний, який у Польщі приноровлений майже виключно до потреб місцевого селянського вжитку. **Евген Чучман.**

•

Справлення помилки. В попередній статті під цим заголовком, при кінці другого відступу зложено помилково: „домом варятів“, або „Яригавом“. Має бути: „домом варятів“, або „Яричевом“

Заручини болгарського короля.

(АТЕ). Як повідомляють зі Стокгольму в двірських колах кружляють чутки про недалекі заручини 20-літньої дочки шведського наслідника престолу княжни Інґріди з болгарським королем Борисом.

Свято в честь М. Драгоманова в Женеві.

І. Відслонення пропамятної таблиці.

(Допис з Женеви.)

На початку червня ц. р. минуло 35 літ з дня смерти Михайла Драгоманова. Він вмер у Софії, але майже десять років постійно жив у Женеві, де розвинув велику політично-наукову діяльність на користь поневоленої Батьківщини. В Женеві проф. Драгоманов як перший політичний еміґрант залишив досі чутний слід і його діяльности на ґрунті Швайцарії почасти треба завдячувати, що і тутешня нечисленна українська кольонія, таксамо як і заходи пізніших політичних представників відродженої України, завше знаходили прихильну опінію у громадських, а навіть державно-урядових колах Гельветської Конфедерації. Ще й досі напр. у Женеві мешкають люди, котрі особисто знали Драгоманова і зберегли до цього великого українського діяча не лише симпатію, а просто піетизм. Особливо наочно це виявилося цими днями, коли женевський „Український Клюб“, надпартійна народня організація у Швайцарії, влаштував дві маніфестації в честь нашого визначного земляка.

Пишу про цей драгоманівський день у житті Женеви під свіжим враженням надзвичайного успіху, що його осягнула українська справа взагалі в цім місті Ліґи Націй і одного з головніших політичних осередків в Европі. Читачі „Діла“ вже з попереднього допису одного з членів нащого Клюбу знають про намір улаштувати національне свято в Женеві з приводу 35-літніх роковин смерти Драгоманова, але напевно не знають, що влаштувати це свято припало невеличкому гуртковi громадян, який не числить і 15 осіб! Свято пройшло гарно тільки завдяки глибокій посвяті та відсутности політичних непорозумінь поміж членами Клюбу, дарма, що між членами української кольонії в Женеві є прихильники, а навіть активні діячі всіх без винятку сучасних течій у громадянстві, таксамо як і невільних „підданців“ усіх наших займанщин. Це найкращий приклад, як одностайна й обєднана воля і невеличкого гуртка може робити постійно добру і ріжноманітну національну роботу серед чужинців!

Ще в березні женевський Клюб уладив досить імпозантне Шевченківське свято не в своїм колі, але для чужинців, а передтим організував педаґоґічну виставу українських видань. І взагалі Український Клюб у Женеві, що заснований ще 14. серпня 1919 р., чесно і солідно, очевидно в міру своїх сил, веде виразну національну роботу серед чужинців.

Отак і з цим Драгоманівським святом. Перші кроки до організації його почалися лише два місяці тому і здавалося іноді, що не по силам буде, та тепер можемо сміло дивитися в очі всім, бо дійсно воно випало і величаво і дало досить поважні наслідки. Дня 13. червня ц. р. відбулося торжественне відкриття таблиці, вмурованої в домі на вул. Дансе ч. 14. де мешкав проф. Драгоманов і — що собливо треба підкреслити — при участи делеґатів кантонального уряду, муніціпалітету та університету. Отже істнування української кольонії в Женеві офіціяльно визнано, бо на її заклик відкрив свято відслонення таблиці не хто інший, як рад. уряду п. Е. Туретіні, який по нашому займає уряд міністра внутрішніх справ і безпеченства, потім мер (голова) міста Женеви чи власне тої дільниці (Пленпале), де мешкав Драгоманов, п. Луї Касай, нарешті ректор університету проф. Шарль Вернер. Усі вони виступали з дуже симпатичними для України і ювилята офіціяльними промовами, бажаючи українському народові якнайскорше здобути волю і незалежність та розвивати національну науку так, як це робив проф. Драгоманов, тільки не на вигнанні, а у себе вдома. На жаль, я не можу навести тут ці промови за відсутністю місця, хоч як вони на це заслуговують.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Правопис і літературна мова.

XV. Латинка.

З чужого злого учися свого.

Друга першорядна справа, звязана з реформою правопису — латинська азбука.

Вже підчас писання цих заміток появилась у польській мові звістка, буцім-то комісаріят освіти в Москві радив над питанням, чи не завести би в усьому СРСР латинської азбуки. Не є це перша така поголоска. На це (кажуть) Українська Академія в Київі відповіла, що вона є проти такого проекту, тому, що латинська азбука збільшила би польонізацію українського населення в Галичині.

Незалежно від автентичности цих інформацій, питання латинської азбуки стане в нас актуальне, коли не нині, то завтра. Не є виключене, що труднощі, які зростатимуть під впливом нових правописних правил, приспішать у нас заведення латинки. Відомо, що вже на Правописній Конференції в Харкові були її прихильчики.

Хто знає політичні умовини, той не сумнівається, що Харків і Київ не можуть завести латинки раніше, ніж Москва. З другого боку Львів не зробить цього раніше, ніж Київ і Харків. Незалежно від усіх наших застережень щодо недостач нового правопису і незалежно від усіх розбіжностей у літературній мові, вплив Галичини став у наукових і літературних питаннях такий малий, що ми мусимо „йти у хвості“ Київа та Харкова, без огляду на політичні пересвідчення.

Коли річ іде про політичні арґументи (бо й такі може грають тут ролю), то з правописом стоїть у нас справа не інакше, як з подвійним календарем. Одиниці, що передумали цю справу, дійшли давно до пересвідчення, що окремий календар ослаблює нас економічно і національно. Наші купці й установи мають збільшене число примусових днів безділля; всі наші земляки, зайняті у чужинців (напр. робітники по фабриках, служниці по містах), починають поневолі нехтувати своїми святами; вчителям у школі нелегко розяснити дітям, чому ми майже єдині в Европі маємо окремі свята.

Весь державний апарат і польські школи мають змогу швидше вчити наших дітей і на-півнеграмотний загал польської азбуки. Є в нас чимало селян, що пишуть латинкою; є навіть свідомі адвокати українці, що вживають її в судових паперах, бо не мають окремої машинки з українськими буквами. Коли нині вже східні народи, після віків привязання до свого традиційного правопису, починають у себе заводити латинку, то в цьому мусить бути глибша льоґіка, якої не можна нехтувати „домашніми“ арґументами. Латинська азбука мала би принести нам один величезний розвиток: доступ до друкарень усієї Европи. Неважко розуміти, які труднощі має наша література, звязана з кількома нашими друкарнями, залежна від кількох слабих центрів друкування книжок. Усі наші земляки, розкинені по всіх частинах і закутинах світа, могли би одного дня видавати українські книжки, але при одній умовині: ми мусіли би в основу латинської азбуки покласти 25 букв, як в анґлійськім правописі. Ця азбука, збільшена на якунебудь одну букву, напр. на французьке „ї“ чи німецьке „ő“, вже насувала би труднощі при видаванні книжок у друкарнях широкого анґльо-саксонського світу.

Очевидячки, приноровлення 25 букв латинської азбуки до звуків нашої мови не є легке. Це праця не чисто фільольоґічної „системізації“, а індивідуальної творчости; в ній треба би на такі вигідні букви нашого нинішнього правопису, як „я“, „є“, „ї“, „ю“, „ш“, „щ“, „ч“ придумати дотепні сполуки латинки такі як напр. „gh“, „gj“, „hk“, „cs“, „gk“, „kj“, що досі не відповідають у нашій мові ніяким окремим звукам, а моглиб означати нові букви. Латинка в роді чеської азбуки або польської, натиканої значками над буквами і під буквами, є не тільки не практична, але не сповнить найважнішого завдання: не дасть нам змоги користати з усіх друкарень світа.

Легко зрозуміти, чому латинка розвязалаб одним махом найбільші клопоти з теперішнім нашим правописом: ми могли би транскрибувати всі чужомовні слова в їхнім оригінальнім вигляді, полишаючи „правильну“ вимову цих слів тим, що хотіли би похвалитись знанням чужої мови аж до нюянсів її вимови. У поляків нерідко можна чути, як „Уайльд“ вимовляють „Вільде“, а „джезбенд“ (jazzband) „язбанд“ і ніхто цим не гіршиться.

Є в можливостях латинки одна перепона: буквам, що в одній відомій нам мові мають значіння одного звуку, доведеться в „нашій“ латинці надавати значіння іншого звуку; коли таких „замін“ є багато, діти мають великі труднощі при переході до вивчення своєї (чи чужої „обовязкової“) мови, тому, що плутають їх уже з відомими буквами. А проте ці труднощі істнують в усіх мовах.

Про всі ці труднощі та потреби можна вже нині вести дискусію без остраху, що вони нарушать одноцільність нашої літературної мови.

Наша літературна мова находиться нині вже в такій стадії розвитку, що нема ніяких підстав побоюватись за її роздвоєння. Роля діялектів і говірок зведена в нас до такого малозначного впливу, що ми стоїмо багато краще з одноцільністю мови, одної загально всім зрозумілої, ніж французи, анґлійці, італійці та німці. У Франції, Італії та Анґлії досі провінція розмовляє діялектами, що ріжняться між собою більше, як деякі словянські мови. Мешканці столиць не розуміють їх таксамо, як деяких чужинних мов з іншої державн.

Коли-ж казати про ріжниці у вимові згаданих народів, то ніодин із них не має такої одноцільности на широких просторах, як наш нарід; нюянси в нашій ріжній вимові мягких і твердих приголосних є ледвочутними ріжницями в порівнянні з ріжницями у вимові носових звуків парижанина і марсейльця, у вимові голосних анґлійця й американця.

Тому треба вважати одним із жартів нашої літератури, що саме питання правопису, яке найлекше розвязати і яке повинно давати найменше приводу до непорозумінь, звернуло нині на себе загальну увагу своєю недоладною постановкою.

Окрім цих осіб ще виголосив дуже змістовну промову проф. Е. Пітар, світової слави вчений антропольог, котрий накреслив у головних рисах наукові заслуги Драгоманова. Ще відчитала привітання від п-ні Л. М. Шишманової-Драгоманової з Софії про свого батька в дуже чулих словах її приятелька, п-і Акерман, донька власника того будинку, в котрім мешкала родина Драгоманова. Таблицю відслонив в імени української кольонії в Женеві п. Евген Бачинський, голова Клюбу. Подяку урядові, містові й університетові, як і всім присутнім в імени українського народу зложив на доручення Клюбу проф. О. Я. Шульгин, котрий приїхав на свято спеціяльно з Праги.

Не зважаючи на те, що відслонення таблиці було призначено на 11. годину перед обідом, коли всі працюють, зібралося на дворі перед будинком більше пів сотки людей, не цікавих прохожих, а тільки або представників окремих організацій*), як от: грузинської кольонії й уряду (п. Шавішвілі), литовської (п. Габрис), каталонської (п. Басегода), жидів-сіоністів (п. Зеві Аберсон), грецької (п. Мазараки), або осіб, які грають визначну ролю, як от нач. редактор „Журналь де Женев" Вілям Мартен, ред. „Трібюн де Женев" Верден, дир. чехословацького пресового бюра д-р Кепль, дир. Славянського Інституту проф. Карчевський, секретар університету проф. А. Русі (колишній лектор київського університету), представниця Міжн. Інституту виховання п-і Бляни Вебер, дир. Інституту Ж. Ж. Руссо проф. Ед. Кляпаред з дружиною, котра походить з роду Спіро, відомого лікаря і фільософа з Херсонщини, пастора Бальмаса, проф. Жуковського, зоольога, д-ра Вебер-Бавлера, б. голови французької кольонії в Женеві та її старенької мами п-ні де Гольштайн, котра особисто добре знала Драгоманова та спеціяльно приїхала на свято з Парижа, д-р Перров, д-р Кузіме, проф. д-р Гурфайн-Вельт з дружиною, також проф. окулістом, — все старі знайомі Драгоманова, п-ні Гейлова з Міжн. Бюра Праці, д-р Герчіков, болгарин, голова болгарської кольонії в Женеві, п-ні Рожер-Ноель, відома швайцарська письменниця і багато інших, не рахуючи українців. Прийшла навіть одна проста старушка-швайцарка, котра колись приносила молоко для Драгоманових; вона вичитала в газетах про свято та прийшла поклонитися його памяти. Навіть підрядчик-скульптор, що вибивав на мраморі напис — і той прийшов та оповідав, що його батько при якійсь нагоді ставив йому у приклад цього чужинця, котрий усім правду в очі вмів сказати!...

Само собою, що вся женевська преса кількома наворотами поміщала нотатки про Драгоманова і про свято, яке в його честь урядив Український Клюб. Дві найбільші газети помістили навіть портрет Драгоманова, а таксамо на святі одержав ще Клюб цілу низку листів від осіб котрі, не могли прийти. Згадаю тільки кількох: проф. і декан теольогічного факультету Е. Шуазі прислав дуже чуле письмо-привітання, таксамо як і проф. д-р Ад. Келлер, дир. Міжцерковного Інституту, п. і п-ні Мак Айфе з Ліги Націй, п. Микола Ґе, п. Еланський, ген. консуль Латвії в Берні, п. Бенне, бувш. мер дільниці Пленпале, п-ні Шепсгенкс, ген. сек. Жіночої Ліги, не згадуючи про численні українські інституції за кордоном. Свято сфотографовано.

Можна сказати, що рідко за кордоном так величаво відбувалися українські маніфестсації. Всі члени Клюбу потроху прислужилися тим чи іншим до уладження свята, але мушу спеціяльно відзначити п-ню Ганну Келер-Чикаленко, яка дійсно не жалувала ані часу ані праці, аби наше свято випало якнайкраще.

Чаб—ий.

*) На свято були запрошені представники російської і польської кольоній, але ніхто з цих народностей не явився! Місцевий священик-москаль тільки запитував: „А кто это такой за професор?"

В безконечній черзі...

СУДЯТЬ У. В. О.

У вчорашній промові прокуратор вияснював провини 6 обвинувачених, висловивши між іншим свою пошану для обв. Гошовського, який „держався у вязниці по мужеськи і заявив: „Про себе скажу всю правду, бо мої вчинки, то моя справа, але других не зраджу; колиж мене хто зрадить, то це його справа". З такою пошаною говорив прокуратор і про Стефу Шушкевичівну: „Кирилюк нарікав на Шушкевичівну, що вона його втягнула до УВО і назвав її словом, якого я, як прокуратор, не смію повторити перед судом, бо на мою думку Шушкевичівна не заслуговує на таку зневагу".

Щодо биття на поліції, прокуратор говорив: „Я з чистим сумлінням можу сказати, що на поліції нікого не били, бо ані Радонь, ані інші, дуже інтеліґентні комісарі та аґенти, не виглядають на катів. Якщо на поліції навіть били, то це до справи не належить, бо Кирилюк сам заявив: „Мене били, але те, що я зізнав, є правдою", отже биття не зміняє правдивости зізнань".

Дня 24. ц. м. прокуратор говорив: **„Стефа Шушкевичівна на 50 проц. полька, походить з мішаної родини, але вона 100 проц. українська революціонерка.** Вона рухлива, активна, високо інтеліґентна, а попавши до вязниці не зрадила нікого і нічого та показала свою моральну вищість над деякими обвинуваченими чоловіками".

Прокуратор твердить, що Шушкевичівна належала до УВО, займалась вербуванням членів УВО, звербувала між іншими Кирилюка. При конфронтації Кирилюк чув вищість Шушкевичівної над собою, засоромившись, опустив очі в долину і заявив: „Я відмовляю зізнань" і не міг повторити того, що говорив про Шушкевичівну без її присутности. Шушкевичівна провинилась проти § 58 про державну зраду, але для неї можна взяти під увагу одну облекшуючу обставину: молодий її вік і звільнити.

Прокуратор сам признає, що колиб не зізнання Кирилюка, то Шушкевичівна не булаб арештована, бо поліція про неї нічого не знала.

Обв. Качмарський, брат Евгена Качмарського, засудженого за напад на почту, видно має в крові „атавістичні, родинні інстинкти революціонера". В його домі не читають нічого тільки „Сурму", а при зізнаннях сам заявив, що **обовязком кожного українця належати до УВО та готовитись до повстання проти Польщі.**

Качмарський — це небезпечний фанатик, перепоєний таким фанатизмом, що колиб УВО вказало йому вбити сестру, то він убив би сестру. Качмарський сам признався, що „похвалює терор супроти поляків, які Україні прислужились, як от Собінський".

Обв. Колодзінський до нічого не признався сам, але зізнання Крушельницького вказують, що він провинився проти § 58. Зрештою Колодзінський сам признався, що є членом „орґанізації українських націоналістів" а ця орґанізація є фундаментом УВО і „Розбудова Нації" в культурний і науковий спосіб проповідує ті самі ідеї, які „Сурма" ширить в ординарний спосіб.

Також обв. Гошовський відповідає тільки за приналежність до УВО, так само, як Лемішка, Огородник, Кульчицький і Онишкевич, які ще й відповідають за дальшу участь в злочині державної зради. Обв. Клішівна відповідає за провини проти § 58 і динамітового закону § 5 і 6. Клішівна до нічого не призналась і колиб усі члени УВО були трималась тої тактики, то не булоб сьогоднішнього процесу.

Далі прокуратор говорить: „Від віків два братні народи жили в згоді на Червоній Русі, польський і український плуг орали поруч землю, а в небезпеці українська шаблюка і польська шаблюка боронили спільної вітчини. Але з часом український нарід бунтований чужинцями, закипів ненавистю до Польщі, ця ненависть зростала і 1918—19 р. полилось море сліз і крови польської та української, а коли Польща опанувала Галичину, то УВО прагне довести до нового проливу крови".

Прокуратор вірить, що між польським і українським народом колись настане згода, але безкарність зміцнює зухвалість українців, тому членів УВО треба покарати строго. Тільки строга кара відстрашить інших українців вступати до УВО. В осені відбудеться новий процес проти українця Саляка й інших, які приготовляли другий бомбовий замах і то такий, що половина Львова могла вилетіти в повітря. Супроти фактів того роду лава присяглих мусить бути строгою, а присуд мусить бути справедливий, але безоглядний.

Шовініст проти шовінізму.

Після прокуратора промовляв заступник Штрайтівної д-р Перацький, який назвав УВО „бандою", що живе зоольоґічним і патольоґічним шовінізмом і свою діяльність значить кривавими слідами. На думку д-ра Перацького, оборонці українці зробили з процесу політичну маніфестацію і явно ґльорифікували тих, які хочуть прогнати „проклятого ляха окупанта і створити українську державу".

Далі д-р Перацький називає українців „німецькими трабантами", доказує, що український селянин не хотів України і втікав з української армії. На думку д-ра Перацького німецька держава при помочі УВО хоче здійснити свою ідею „реваншу" супроти Польщі, а українці не мають причин нарікати на своє положення в Польщі, бо під більшовиками і в Румунії українцям живеться ще гірше. Опісля д-р Перацький доказує історичні права Польщі до Галичини, але вкінці признає, що деякі члени УВО імпонують йому своїм ідеалізмом та пориром до боротьби за волю України, хоч не всі обвинувачені були такі героїчні, як колись Мирослав Січинський, про якого д-р Перацький згадує з пошаною.

Між обвинуваченими членами УВО д-р Перацький неприхильно осуджує тих, які засипували своїх товаришів і зраджували навіть жінок, як Шушкевичівну і Клішівну.

Д-р Перацький перед 20 роками судив у цій самій салі Мирослава Січинського, і сьогодні називає його справжнім героєм.

УВО стремить до балканізації відносин у Польщі, до нової війни, а Польща хоче мира і тому мусить мішно карати членів УВО.

Промова оборонця д-ра Старосольського.

„Високий Суде! Десять літ я працюю в Польщі на те, щоби життя в цій державі проходило в межах конституції і права, щоби панувала справедливість. Ми сьогодні не можемо кермуватись тільки законами старого варварського права, а ідеєю справедливости. З уст д-ра Перацького впали слова, що суд є функцією кермування й володіння державою, забуваючи, що ще 200 літ тому назад Монтеск'є сказав, що функції уряду і суду є інші, що держава кермується тільки силою, а суд справедливістю. Суд є сторожем права, а коли паде справедливість, то паде і держава. На хвилину уявіть собі, що на лаві обвинувачених сидять не українці, а громадяни вашої держави, і тому ви, судді, будьте суддями, тільки суддями, що кермуються сумлінням і законом, а не політичними пристрастями, бо суддя повинен стояти понад пристрастями і боротьбою.

Для виміру справедливости нема нічого більш небезпечного, як політичні процеси, бо в цих процесах найбільшу ролю грають сліпі пристрасти. Оборона в цім процесі ані раз не стояла на політичнім становищі, не кидала політичних кличів, а тільки стояла на сторожі права, тому забудьте політичні пристрасти і ви, панове судді. (Прокуратор іронічно усміхається). Д-р Перацький, замісць промови оборонця, виголосив політичне експозе і така промова в судовій салі, це один жах, бо вона надається на політичні збори, а не до суду. Та оборона вірить, що судді будуть кермуватися законом і справедливістю, а не підшептами д-ра Перацького. Слова д-ра Перацького, це правда лише одної сторони, польської, але окрім тої правди, є правда другої сторони, української, правда освячена кровю тисячів борців. УВО мала перший виступ не проти Польщі, а в Києві, де головою наклав сотник Андрухів і четар Опока, а від тоді щодня за Збручем ллється українська кров у боротьбі з Москвою і провини членів УВО треба тут розглядати не як німецьку інтригу, а як визвольний рух великого українського народу. У Східній Галичині ведеться важка, болюча боротьба, яка є глибокою траґедією обидвох народів, а не тільки злочином „банди УВО", як це говорив д-р Перацький. Польський поет Совінський у своїх творах дав історіософію України, в якій виявив велике зрозуміння великости українського народу та його траґічної долі, і дай Бог, щоби ви судді виявили таке зрозуміння. Польський нарід кілька разів піднімав повстання і ви, польські судді, повинні дивитись на членів УВО не як на злочинців, а зрозуміти траґічні мотиви їх вчинків.

Члени УВО пережили великий рік весни свого народу, 1918—19 року, і втративши державу, вони з розпуки, зі святих почувань і мотивів вступили на шлях боротьби, ждучи другої весни народу і ви, судді, судіть їх не після абстрактних параграфів, а зі зрозумінням причин і підстав провин членів УВО.

Діяльність УВО є для Польщі шкідлива і небезпечна, але УВО тільки приготовляла революцію на далеку будуччину, а ми не знаємо, яка буде політична ситуація в цій далекій будуччині, тому члени УВО не можуть сьогодні відповідати за злочин державної зради. Обвинувачені члени УВО не є безпосередніми виновниками в злочині державної зради, бо вони були тільки виконавцями наказів команди УВО та виконавцями волі національного колективу, який стоїть за ними.

Безпосередніми виновниками є тут ті особи з УВО, які на випадок удачного повстання проти Польщі захопилиб владу в свої руки замісць сьогоднішньої польської влади. Тут на лаві обвинувачених нема ні одного, хтоб мав у своїх руках команду УВО і їх провина не є безпосередня.

Цей § 58 — це аристократ між параграфами і за Австрії не кожному давано привілей провини проти цього параґрафу.

Тільки в Польщі цей параґраф став буденним, його надуживається і шафується ним надто легко. Хай суд не володіє мечем помсти, але мечем справедливости!"

Далі оборонець наводить сильні і перекону-

ючі аргументи на доказ, що членів УВО можна судити за § 65, а не 58.

Ми всі відчули, що прокуратор у своїй промові не мав сам глибокого переконання, що поліція не била вязнів. Виж усі чули скарги обвинувачених на побої і катування, чули про жахливі сцени знущань і тому хай ваше сумління осудить, чи в тих ненормальних обставинах зізнання членів УВО були правдиві. Поліція у своїх зізнаннях в суді намагалась скомпромітувати членів УВО і зогидити їх, але ми певні, що якраз тому ніхто в обективність поліції не повірить. Поліція вперлася в компетенцію суду і перевела за нього слідство, і це є фатальне для процесу. Але судді присяглі мусять видати присуд тільки на підставі того, що стверджено в суді, а не на поліції.

Завтра промовлятимуть інші оборонці, а присуду можна сподіватись в четвер.

З Наук. Т-ва ім. Шевченка.

Жалібне засідання Математично-Природничої Секції, присвячене памяти П. Тутковського і П. Холодного.

Дня 18. п. м. відбулося засідання Математично-Природничо-Лікарської Секції Наукового Т-ва ім. Шевченка, присвячене памяти пок. **Павла Тутковського та Петра Холодного.**

Реферат про наукову діяльність акад. П. Тутковського виголосив д-р Ю. Полянський, підносячи його заслуги на полі теоретичної і прикладної ґеольоґії, ґеоґрафії та палеонтольоґії. В акад. Тутковськім тратить Академія Наук довголітнього голову матем.-природ. відділу, українська наука тратить ученого европейської міри, а ціла нація відданого їй і старого патріота.

Реферат про наукову діяльність П. І. Холодного виголосив д-р М. Музика. Передчасно відійшов від нас не лише відомий маляр і громадський робітник, але й поважний учений хемік. П. Холодний працював у кольоїдальній хемії та вже перед війною мав значні досягнення. Останніми роками попри свої мистецькі заняття працював Покійний в бактеріольоґічно-хемічній лябораторії Товариства та оголосив у його виданнях дві праці із хемії.

Інтронізація кн. Оттона?

(АТЕ) На зборах мадярських леґітимістів гр. Зічі сказав, що мадярський нарід мусить мати коронованого короля, а ґр. Серені зазначив, що прагматична санкція остає й далі в силі, детронізаційний закон у нічому не змінив її. Бесідник збивав напади румунського міністра закордонних справ Міронеску на кн. Оттона та сказав, що Мадярщина доволі сильна, аби внеможливити всякі спроби встрявання в її внутр. справи. Присутні післали телеґрами до кн. Оттона і кор. Зити. З мадярських поінформованих кол повідомляють, що офіціяльні кола приготовляють акцію, аби в хвилею, коли кн. Оттон стане повнолітнім, анулювати закон із 1921 р. про детронізацію Габсбурґів і так кн. Оттон буде королем Мадярщини. Рівночасно роблять дипл. заходи для повороту кн. Оттона у Мадярщину.

Еспанія республикою?

(АТЕ) „Тан“ обговорюючи конференцію еспанського короля Альфонса з прем. Альбою, твердить, що той день був найважнішим днем в історії Еспанії від часу введення в життя конституції з 1876 р. Альба сказав, що створить лівий уряд, до якого ввійдуть теж республиканці й соціялісти. Колиб вибори не дали монархістичної більшости, король Альфонс повинен абдикувати, його повинні вибрати досмертним президентом еспанської республики. Треба також сповнити волю гром. думки, що домагається слідства в справі диктаторського правління. Кн. Альба гадає, що не треба буде змінювати держ. устрою та що ревізія конституції обмежиться до повороту до парл. форм, основаних на анґлійських і бельґійських взірцях. Король не опонував проти слів Альби, в чого здогадуються, що він хоче приняти умовини, від яких Альба робить залежним приняття місії.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·85·50—8·89·00, канадійський долар 8·7?·50—8·80·00, чеська корона 0·26·25—0·26·50 австрійський шілінґ 1·25·50—1·26·00, румун. лей 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·80—0·35·00, швайцарський франк 1·72·00—1·72·50, фунт штерлінґів 43·40·00—43·70·00, радянський червінець 11·00—12·00, німецька марка 2·12·75—2·12·80.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Угодові рефлексії.

Богато галасу звечера викликав в галицьких джунглях і трохи поза ними вістка: Клеїться польсько-українська угода!

— Гогогого-о-о! — загуділо в однім чагарнику.

— Гугугугу-у-у! — в другім.

— Уви-уви-уви! — зазойкало в русских корчах.

...Митр. Шептицький говорив з мін. Юзефським!...

...Мін. Юзефський говорив з митр. Шептицьким!...

...Митр. Шептицький і мін. Юзефський говорили зі собою!...

— Гугу-у-у!

— Гого-о-о!

...„Народний Дім“ віддають українцям.

...Ставропіґію також!...

— Уви-уви-уви!

...Дир. Луцький комісарем „Народного Дому“!

— Го!

— Гу!

— Уви!

А далі поодинокі голоса.

— **Skandal!**

— Ганьба!

— **Cześć!**

— Славно!

— **Nie pozwalam!**

— Хіба по наших трупах!

— Мир всім!

Ріжні люди ріжно собі цю угоду уявляють.

Одним здається, що посол д-р Дмитро Левицький вженеться на білім коні на львівський Ринок і крикне, як колись Хмельницький під Зборовом: „Згода!!!“ І на той зазив опустяться списи, сховаються в піхви шаблі, погаснуть льонти при гарматах.

Другі думають, що одного дня публично обійме Прушинський Ліщинського, Мельбаум Палієва, Мончинський Коновальця, о. Куницький о. Шидельського, а там уже решта смертельників почне цілуватися аж ляскіт буде йти.

Треті уявляють собі цілу історію більше скромно. Просто: „Народній Дім“, „Ставропіґію“ і ще там одну дві паралельки, частинну амнестію і частинну реґуляцію рік.

Є й такі, що загалом не знають від чого зачати, а більше навгад кажуть:

— **My mamy „Sokół-Macierz“, oni mają „Sokoła-Batjka“. Pożenić ich!**

Трохи воно навгад, а трохи ні. Адже Грабський не дурно казав, що границя між українцями і поляками йде через подруже ліжко.

Хотівши зробити фактичну, довготревалу угоду, не можна поминути цього мебля і робити угоду тільки при зеленім столику.

Одно тут траґічне: Мішані подружа є здебільша таким праобразом „мирного“ співжиття, що на них тяжко покликуватися, чи щонебудь будувати.

Але... Але, що тут богато говорити про можливости угоди, її умовини і реалізацію!... На мою думку про угоду загалом нема потреби ні говорити, ні переговорювати.

Коли я на когось злий, чи хтось на мене — тоді є підстава до угоди між нами. Але коли ми добре живемо, любимось, помагаємо собі взаємно, то ніякої угоди не потребуємо.

Польські ґазети вже десять літ співають на всі лади, що український нарід (в оригіналі: „люлек“) під Польщею чується як у Бога за пазухою, що ніколи не нарікає, що вільні від праці хвилі використує на гарячі молитви за „статус кво“, а тільки горстка „вархолів“ десь-колись робить незадоволену міну. Треба тих кілька вархолів зліквідувати і угода як була, так буде, мирне життя як було, так буде, загалом усе буде так, як буде.

А буде так — як бувало.

Галактіон Чіпка.

Спека на Сибірі.

З Москви приходять вісти про страшну спеку на Сибірі, головнож в околиці між ріками Об і Єнісей. Пересічна температура за дня 48 і 53 степ. Цельзія (?). Від іскор поїзду запалилася біля Красноярська висушена степова трава. Пожежа посувається вздовж залізниці в сх. напрямі. Величезний простір подобає на одно море вогню. Кількадесять степових осель перемінилося в згарища. Згинуло богато людей. З Томська та Красноярська вислали два полки піхоти, аби недопустити вогню до залізниці. Біля Берюльська від горіючого степу запнялася тайґа. Годі вгасити горючий ліс. Населення в переполосі кидає Берюльськ, утікає в напрямі Єнісею ратуючи дещо з майна.

Розлам у санації.

Варшавські ендецькі часописи повідомляють, що в санаційнім таборі заноситься на розлам. Причиною того є невдоволення сан. групи Зединення Праці Міст і Сіл. Ця ґрупа не скриває невдоволення з правління полковницької ґрупи. Є проєкт усунути послів Зединення з ББ. Консерватисти, що погодилися вже зовсім із прем. Славеком і полковниками, після іменування о. Жонголовича віцеміністром, радять у справі послів Зединення прозумітися з Бельведером.

З львівської м. ради.

На засіданні львівського маґістрату дня 24 червня ухвалили довести водопроводну воду на Замарстинові коштами 12 тис. зол. Ухвалили теж із водопроводного осередка здоровля уставити три вентилеві криниці коштом 3 тис. зол. Так ок. 15.000 мешк. Замарстинова дістане здорову воду. Ухвалили теж затвердити помірово-реґуляційний плян маґістрату про забудування угла вул. Дверніцького й св. Софії будинками з 6-метровими огородцями. Вкінці ухвалили продовжити трамваєву лінію ч. 8. від ул. Міської на Левандівці і поручили дирекції трамваїв виготовити проєкт тієї лінії коштом 220 тис. зол.

Буря з градом у Чортківщині.

Буря з градом перейшла над полями в Звиначі (пов. Чортків). Є знищених 500 морґів поля на 25 проц., 100 морґів зеленини й ок. 5 морґів городів. Вода забрала до потоку рільниче знаряддя і 20 курей Йос. Шкільного в Підмонастирю біля Звиняча. Шкода виносить ок. 21.000 зол.

Новий трансатлянтійський лет.

Летун Кінґсфорд Сміт відлетів 24. червня в 4.30 год. над раном із Порт Марнок біля Дебліна літаком „Хрест Півдня“ до Ню Йорку. Зі собою взяв трьох пасажирів. Бензини має на 38 годин. З харчу взяв кілька скибок хліба з маслом і 4 фляшки кави. В год. 5. був у половині дороги, звідки надав радіотелеґраму, що летить пересічно 130 км. на годину, подорож відбувається добре, а раді би видістатися якнайскорше з мряки, що окутує їх.

Сталін упокорився перед Ворошиловом.

(АТЕ) Ворошилов підчас інспекційної подорожі мав узяти участь у конференції ком. партії в Одесі. Колиж довідався, що Сталін хоче усунути його з нач. становища в армії, поїхав негайно в Москву та загрозив, що не послухає приказу й останеться на становищі комісаря військових справ. Положення було ґрізне, а щоби не прийшло до бунту в армії голова ВЦК-ту Калінін порадив Сталінові відкликати димісію Ворошилова. Це вперше диктатор Сталін мусів скапітулювати. Сподіються, що Ворошилов перейде тепер до офензиви проти Сталіна і так спричинить важні політичні події

НОВИНКИ

— **Конфіската „Діла“.** Вчорашне число „Діла“ підпало конфіскаті за другу половину замітки п. з. „Витайте, Дорогі Гості зпоза Карпат!“, яка—до речі—вийшла з позаредакційних кругів, представила справу цілком невірно і попала в наш орґан через недогляд. Це є 6-та з черги конфіската „Діла“ в цьому році.

— **З Вищого Муз. Інституту ім. Лисенка.** Попис елевів вищих років відбудеться в четвер 26. ц. м. Початок в 7. год. вечором.

— **Посуха.** Недостача дощів за останніх 10 літ відбивається погано на врожаю. Збіжжа потрібують конче освіження. В останніх двох днях проходили над усім краєм густі хмари, але дощу було так мало, що навіть рослини не є освіжені.

— **Вписи до школи Шашкевича.** Вписи до загальної 7-клясової української державної школи ім. Шашкевича у Львові, з окремими відділами для хлопців і дівчат, при вул. Замкненій ч. 8. (бічна вул. Городецької під св. Юром) відбудуться тепер у днях 27., 28. і 30. червня, а по феріях в останніх днях серпня. Родичі з провінції, що хочуть посилати свої діти до цеї школи, мусять внести через свою повітову шкільну раду просьбу до міської ради шкільної у Львові (при площі св. Духа) по дозвіл на те, подаючи заразом мотиви своєї просьби (напр. що мають

у Львові родину, при котрій можуть свою дитину примістити, або що не мають у своїй місцевости більше-клясової школи і т. п.). Цей припис має на меті удержати на місцях евіденцію, чи всі діти ходять до школи. Вносячи просьбу, мають родичі взяти у своїй повітовій шкільній раді посвідку внесення тої просьби (рубрум) і можуть вже з цею посвідкою явитися у львівській школі до запису дітей. Ті діти, що приходять з публичних шкіл, приймаються без перешкоди; ті, що були у приватних школах, мусять складати вступний іспит. З записом не треба зволікати, бо від числа зголошення дітей буде залежати кількість отворених відділів і приділеного учительства, а це означається скоро по записах. Добрі сторони школи ім. Шашкевича такі: наука ведеться після приписаного пляну, подається її безплатно, а свідоцтва школи мають всюди правосильне значіння й отвирають молоді вступ до дальших наук, теоретичних або фахових (до промислової, реміснчих цехів і т. п.). — о. **Олександер Стефанович**, орд. делеґат в раді шкільній міській у Львові.

— **Матура в жіночій ґімназії УПТ. в Коломиї.** В днях 6., 7. і 8. червня ц. р. відбулася устна матура в жіночій ґімназії УПТ в Коломиї під проводом візитатора Кестліха. Цей інспектор своїм поступованням як предсідник лиш потвердив те, що було про нього сказано в „Ділі“ з нагоди писемної матури в тім самім заведенні. Його нетаєна навіть нехіть до української молоді й заведення виступала і тепер у цілій повні як у способі питання (бо переважно сам питав), так і в остаточній клясифікації. Бо подібної клясифікації легко не найти: на 18 учениць цеї кляси до матури допущено всього 11, з того дві впали при письменній, а чотири при устній матурі, а здало всього 5 абітурієнток та і з них одна з одною недостаточною нотою, як це тепер допускається. Отже не зважаючи на велику працю наших дітей, вислід просто страшний. Але остаточною метою такої матури є оправдати останній акт цеї „траґедії“ наших дітей: відмову прав прилюдности тій ґімназії, про що на днях наспіла вістка з Кураторії. Все те так депримуюче вплинуло на Старшину Кружка, що — як зачувати — носиться вона з гадкою постепенної ліквідації жіночої ґімназії і вже на найближчий рік малиб відпасти 3 кляси. Думаємо, що це не годиться з нашими потребами. Тому звертаємося до Старшини Кружка УПТ в Коломиї з горячою просьбою: Не ліквідуйте цеї школи, бо вона потрібна і пожиточна, хоч певно декому немила. Суспільність наша оцінює труднощі, з якими бореться Кружок і Управа школи та певне як морально, так і матеріяльно підтримає їх змагання до вдержання цеї школи. Накінець назвища тих кількох дівчат, що здали ту страшну матуру: Білинська Марія, Ґліперт Савина, Кічура Ксеня, Микитчук Дарія, Рондяк Олена. — **Батько.**

— **Право прилюдности**. Дівоча ґімназія „Рідної Школи“ в Тернополі одержала на слідуючий рік право прилюдности. (Розп. мін. В. Р. і О. П. з дня 5. червня 1930. Ч. II. 11.272/30).

— **Львівські траґедії.** З розпуки за померлою нареченою кинувся у Львові під колеса авта на вулиці 22-літній А. І. Померанц з Дрогобича; стан його ґрізний. — З нещасного кохання випила йодини служниця Марія Давидяк.

— **Відгомін перегінського страйку**. В січні м. року відбувся в Перегінську к. Долини страйк лісових робітників, який тревав кілька тижнів і скінчився побідою страйкуючих. Одначе в часі страйку староство проголосило виїмковий стан, стягнуло із села високу контрибуцію і поліція арештувала більше число робітників. Закинено їм публичне насилля, якого мали допуститися погрозами під адресою фірми і страйколомів. Справу вела прокуратура при стрийському окружному суді і щойно тепер відбулася карна розправа на виїздній сесії в Рожнітові. Перед лавою обвинувачених стануло 47 лісових робітників. По дводневній розправі понад 20 обвинувачених засуджено на кару від 2 місяців до кількох днів, але кару всім завішено. Решту обвинувачених звільнено. Боронив д-р Роман Домбчевський, адвокат зі Стрия.

Небезпечна знайомість. У Варшаві вбив невідомий бандит 23-літню служницю Мілевську в білий день у помешканні, де служила. Було це тоді, коли господарі вийшли на прохід. Дівчинка господарів, з якою служниця ходила на прохід, каже, що вона познайомилась із невідомим мущиною в парку і що цей невідомий обіцяв Мілевській, що з нею ожениться. Мілевська в дні злочину ждала на нього. Злочинець ограбив убиту з 5 лолярів і перстеня. Досі його не зловили.

Артистичні листівки. Із справжнім вдоволенням треба привитати появу цілої низки листівок зі знимками ріжних видів Львова та провінції. Знимки зроблені відомим нашим фотографом Л. Янушевичем, видані накладнею „Край“. Є між ними краєвиди наших гір, Поділля, Покуття і наших літнищ. Можна їх сміло висилати і до знайомих чужинців.

— **Ріжні вістки.** Від 16—20 липня збирається в Льондоні міжпарляментарна европейська унія. — Ліґа Націй дістала нагороду від фонду В. Вільсона з Америки за 10-ліття своєї праці. — 29. ц. м. відчинять офіціяльно радіову надавчу стацію при Ватикані; Службу Божу, яку відправить тоді папа, можна буде чути в Японії та Канаді. — 150 еміґрантів-поляків, що жили від довгих літ в Америці вернулось до Польщі, щоби тут шукати праці. — У Марсейль найшли в пристані скрині на 1110 кільо, прислані з Константинополя з транспортом кокаїни та морфія; хто їх прислав і для кого невідомо. — У місті Хемніц завалився міст над рікою; 64 осіб ранених. — Залізнича комісія уряду СРСР виробила плян розбудови залізничої сіті на 5 літ; за той час хотять вибудувати 20.900 км. нових залізничих ліній, якщо металевий і деревляний промисл зможуть постачити потрібного матеріялу.

— **Сумнівні здобутки українців у Йорктонщині.** Виглядає, що українці стараються доказати свою перевагу в Йорктонщині (Канада) в досить незвичайний спосіб, через суд. Оголошено саме лісту кримінальних справ, які має розбирати суд лави присяглих у Йорктоні. Всіх справ є чотирнацять, з чого є три справи душогубства. Перша між ними є справа Данилюка, обвинуваченого у вбивстві Михайла Крайника в Ежедбурґ; Г. Цулька з Присвил, Саск, відповідає за вбиття Павла Квасного у бійці підчас танцю в одного тамошнього фармера. Третє душогубство є вже недавнє. Духобор Ол. Лежебоков відповідає за вбиття свого свояка Юлія Лежебокова коло Пелі Саск. Між іншими обвинуваченими є такі імена: Юрій Кіцан — влім, В. Клевчук — сфальшовані документи, К. Горенко — крадіж пшениці, П. Андрусяк — крадіж ячменю, І. Неґич — знасилування, І. Рапчук — обман. В інших справах виступають люди з неукраїнськими іменами.

—**Воздушна лінія між Ню Йорком і Вашинґтоном.** Від 15. серпня буде отворене нове воздушне получення між Ню Йорком і Вашинґтоном. Щодня від того часу буде точно що години відходити один літак з Ню Йорку до Вашинґтону і таксамо з Вашинґтону до Ню Йорку. Таких літаків буде щоденно відходити по 10 в обі сторони. Перші щодня відлітатимуть в обі сторони одночасно в 8. год. рано, а останні в 5. год. попол. Нічного курсу не буде. Будуть це тримоторові літаки з усіми вигодами і будуть возити по 10 подорожніх. Лет триватиме половину часу їзди залізницею. Ціна білету буде трохи дорожча ніж залізницею.

Зі спортового життя.

Мистецтва А-кляси.

Після розпочаття змагань другої тури львівських мистецтв А-кляси став замітним суперництво Лехії та Польонії за провід у табелі. Досить сильно цій передовій двійці загрожувала досі Україна, та після ост. програної з Лехією, вона втратила чимало виглядів для здобуття першого місця.

Після недільних змагань по виелімінуванні ліґових резерв черга А-клясових дружин така: 1) Лехія 8 змагань 15 п., 2) Польонія 8 зм., 13 п., 3) Україна 7 зм., 11 п., 4) Гасмонея 8 зм., 8 п., 5) Поґонь (Стрий) 8 зм., 7 п., 6) Ресовія 8 зм, 4 п., 7) Світезь 8 зм., 3 п., 8) Яніна 8 зм. 3 п., 9) Ревера 3 зм., 2 п.

Речинці змагань України в другій турі.

Дружина України розіграє в II. турі такі змагання за мистецтво А-кляси: 29. VI. зі Світезю, 6. VII. з Яніною в Золочеві, 13. VII. з Поґонею І. Б., 20. VII. з Ресовією у Ряшеві, 27. VII. з перемиською Польонією у Львові, 3. VIII. з Реверою у Станиславові, 10. VIII. з Чорними І. В., 15. VIII. з Гасмонеєю, 17. VIII. з Лехією, 24. VIII. з Поґонею в Стрию і 7. IX. з Реверою у Львові.

Станиславів. СТАНИСЛАВОВІЯ—ПРОЛОМ 2:0 (0:0).

Технічно ліпша Станиславовія здобула перевагу щойно в другій половині і стрілила

двоє воріт. Пролом грав амбітно, при чому у нього виріжнявся воротар і середина нападу.

Тернопіль. ПОДІЛЛЯ—Ж. Р. К. С. 6:0.

Дня 22. VI. відбулися на площі „Єгуди“ мячеві змагання поміж Поділлям і Ж. Р. К. С. (Тернопіль) за мистецтво Ц-кляси з вислідом 6:0 в користь Поділля. З самого початку змагань показалася сильна перевага по стороні Поділля, яке мало ту перевагу до самого кінця. Ж. Р. К. С. враз з нападом мусів податися під свої ворота і дуже гостро боронив своїх воріт. Воротами поділилися: Евст. Олейнюк 3, Шумовський 1, Іван Гус 1, П. Мурин 1. Суддя п. М. Бігда. Видці в числі ок. 500 майже самі жиди, бо в Тернополі українське громадянство мало інтересується спортом.

Дописи.

РОГАТИНЩИНА. *(Свято поляглих у Желиборах.)* Дня 8. червня ц. р. відбулася на стрілецькій могилі в селі Желиборах панахида, яку відправили о. Кость Шеремета, парох з Кінашева й о. П. Німий, парох зі Скоморох. На могилу прибули селяни з Кінашева, Желибір, Скоморох, Гербутова, Підшумлянець і Сернок Середніх у числі около 3.000 осіб. До зібраних промовив посол Степан Кузик, який у ярких словах змалював історію нашої низвольної війни та значіння свят на стрілецьких могилах для нації. По панахиді пішли представники сіл до місцевої читальні „Просвіти“, де відбулась спільна гутірка представників сіл з родинами померших. Годиться зазначити, що село Желибори, малесеньке і незнане до війни, належить сьогодні до найсвідоміших сіл у повіті; є там зорганізовані всі наші установи і село скорим кроком поступає вперед. Завдяки таким одиницям, як Дмитро Перепліта, Семко Бульба й Іван Петрик, побудовано будинок читальні, заложено кооперативу, кружок „Сільського Господаря“ і т. д. Ціле село працює в єдности над своїм піднесенням і його праця виказує дуже гарні успіхи. Памятник для поляглих стрільців вибудував своїм коштом господар Іван Афтанас. Слава вам, народні робітники Желибір! Нехай ваша праця принесе добро громаді і буде добрим примірем для сусідніх сіл!

ЛЮБАЧІВ. (Учительське свято). Орґанізоване в Окружнім Відділі „Взаїмної Помочи Українського Учительства“ в Любачеві відсвяткувало українське народне учительство дня 19. VI. ц. р. 25-ліття своєї праці. На це ювилейне свято зложилися: І. панахида, II. ювилейний концерт. Панахиду за померших членів В.П.У.У. відправлено в 11. годині в приявї всіх майже членів Окр. Відділу. Концерт уладжено власними силами. По відспіванню учительської пісні-гимну й по вступному слові слідували устні привіти від посла Івана Ліщинського, бувшого орґанізатора учительства, від „Рідної Школи“, від Т-ва опіки над молоддю, від філії „Просвіти“, від Народнього Дому, від клюбу українських радних міста Любачева, від місцевої читальні „Просвіти“ й від Головної Управи В.П.У.У. Крім цього відчитано численні писемні привіти від наших передових громадян і від польського орґанізованого учительства. Історію праці народнього учительства в Любачівщині переказав п. Марчак Евген. Викоріненя москвофільства, удержання загрожених сіл при національній свідомости, просвітянську й кооперативну працю ініціювали тут і двигали на своїх плечах українські учителі, що признавали й усі бесідники у привітах. При кінці вичислено всіх тих учителів, що впали в боях, і тих робітників, що відійшли від нас по днях народньої праці. Національним гимном закінчено свято. З усіх точок концерту найкраще випала сценічна картина „Тополя“. Хором диріґував і найбільше праці в уладження свята вложив голова Окр. Відділу п. Евген Міхаловський. — **Гість.**

На Пластовий Дім.

ДВАЦЯТЬПЕРШИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20, вкл. книж. 15.000) зложили дальше в золотих: 781) Проф. Іван Сеник, Пшеворськ 2. 782) Наталія Головацька 10 і кличе Маґі Головацьку з Загроби к. Плоцка і Стефана Головацького з Крахо-

вич. 783) Гурток українських священиків у Римі 1 дол. 784) Д-р Іван Гринчишин, Чортків 100 і кличе адвокатів д-ра Івана Хичія з Гусятина, д-ра Левицького з Деляд-ра Якимчука з Тернополя і д-ра Льонтина Горгина, Чачківського з Камінки Стр. 785) Д-р Теодор Жолдірчук, Броди 40. 786) Український Нар. Дім, Коломия 25. 787) Проф. Микола Войцеховський, Коломия 5 і кличе 3ади. Василя Оробця з Коломиї, проф. Осипа Туну зі Стрия і проф. Климa Шанковського з Ланцута. 788) Іван Зельський, Филипів к. Сувалок 5. 789) Петро Особа, Людвиківка 5 і кличе Володимира Зробка зі Львова, Федора Заяця з Підлися й Івана Гаврисевича з Брахівки. 790) Стефанія Чучкевич „Ті, що греблі рвуть" 6 і кличе проф. Оксану Суховерську. 791) Преосв. еп. Никита Будка, Львів 30. 792) VI. кл. гімназії СС. Василіянок, Львів, з нагоди іменин проф. д-ра Олени Степанівни Дашкевич 40. 793) Дир. Франц Ортинський, Михалевичі 20 і кличе Михайла Біласа з Найдорфу й Івана Степькова з Грушова. 794) Володимир Паславський, Столинця 5. 795) Роман Кочержук, Броди 20 і кличе інж. Б. Пучаківського, Юрія Шепаровича, Омеляна Бровка й Ореста Радловського зі Львова. 796) Стефанія Кульчицька, Львів 50. 797) Юліян Русин, Болехів 5 і кличе Тараса Сімкова й Олексу Захарчука з Болехова. 798) Карпо Данилюк, Седльце 10 і кличе о. Миколу Данилюка з Увина, о. Онуфрія Сеньчука з Куликова й о. Евгенія Ломницького з Білої. 799) 6. Пл. К. УУПЮ 120. 800) Гофр. Ігнатій Дзерович, Львів 50. 801) Василь Сціба йло, род. з Мишковець 5 дол. 802) Федір Луців, род. з Нагорянки, Ню Йорк 3 дол. 803) Дир. Микола Сітницький, Перемишль 10. 804) Проф. М. Бордунівна, Перемишль 10. 805) Проф. С. Федевичева, Перемишль 10. 806) Проф. М. Гриняхова, Перемишль 10. 807) Пластунки жіночої гімн., Перемишль 200. 808) Гурток „Скала", Перемишль 70 і кличе всі жіночі гуртки „Скала". 809) М. Заруцький, Запитів 9. 810) Кооп. „Згода", Квасиниа 10. 811) Ангелина Майкова, Тернопіль 10. 812) о. Михайло Величко, Волк Нижна 2. 813) о. Василь Микула, Карликів 1. 814) Д-р Володимир Блюй, Перемишль 10 і кличе Славку Рудівну і д-ра Андрія Гулку з Золочева та д-ра Ст. Біляна з Перемишля. 815) о. Василь Головацький, Висп 10. 816) Кооп. „Надія", Тулуків 5. 817) Андрій Дуфанець, Львів 10. 818) о. М. Коновалець, Малехів 10. 819) д-р О. Утриско, Добромиль 7.50. 820) Григорій Іванчук, Мразниця 150 і кличе Романа Левицького, дир. копальні в Бориславі і Петра Терлецького, вл. дібр в Оровелі. 821) Евстахій Іванчук, Львів 1 дол. 822) Інж. Гриць Василишин, Львів 20 і кличе о. Василя Сеня з Давидович ад Городок та інж. д-ра Евгена Вертипороха, асист. техн. в Данцігу. 823) Д-р Михайло Войтович, Львів 20 і кличе Миколу Магира, дир. школи у Ваньковій і Онуфрія Браташа, дир. школи в Горданчині. 824) Профі. Володимир Радзикевич, Львів 10. 825) Юліян Тимкевич, Бутини 10 і кличе д-рову Малкову з Дворець і Дарцю Скубишівну з Селиськ. 826) Д-р Степан Шміґельський, Познань 12. 827) Евстахій Яцуляк, Маневичі 5. 828) Філія „Союзу Українок", Городенка 10 і кличе „Українську Бесіду", чит. „Просвіти" і Повіт. Союз Кооператив у Городенці. 829) Маруся Мудраківна, Львів 10 і кличе Вірку Яцкевичівну зі Львова і Миколу Коса з Влоцлавка. 830) Фірма „Атляс" у Львові, Ринок 45, 10 і кличе ф-му Бізанц-Пікавс, Ринок 17, ф-му „Морське Око", вул. Кл. Танської, ф-му „Говерля", вул. Руська 16 і п. Зілинського (Нар. Гост.) у Львові. 831) Український Кооп. Банк, Броди 20. 832) Д-р Іван Ціпановський, Коломия 20. 833) о. Омелян Горчинський, Львів 10. 834) Земельний Банк Гіпот. С. А., Львів 200. 835) Василь Сиротюк, Потік Золотий 10 і кличе Наталію Волосянську і Славцю Кречковську з Потока Зол. та суддю Ераста Малецького з Дрогобича. 836) Д-р Антін Базар, Будзанів 10. 837) Верховна Пластова Команда, Львів — зі збірок 442.22. 838) Д-р О. Тисовський, Львів 50. 839) Доська Маслів, Львів 10. 840) Уля Яскуляк, Чортків 9 і кличе Дарійцю Якимівну з Коломиї, Олю Крупову з Березовиці к. Терн., Марійку Беківну й Андрійка Бека з Форд Сіти, Па. 841) Абітурієнти філії держ. української гімн., Львів — дохід з пращальної забави 34. 842) Надія Білобрам „Ті, що греблі рвуть" 6. 843) 52 П. К. ім. полк. Вітовського 100. 844) Кружок „Союзу Українок", Підволочиська — дохід зі „Свята Матери" 20.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Володимир Глинський парох Новошина помер у 81 р. життя і 54 р. священства. З Покійним сходить у могилу один з найкращих священиків, що ціле життя вірно служив церкві і свому народові. Непохитно ставав в обороні прав і народньої мови. Будучи завідателем в Калушині, Покійний був одним з тих, що відносився до властей народньою мовою, ізза цеї причини неодин раз мусів потерпіти. Ніяка народна акція не обійшлася без Його активної участи, а по баденівських виборах, вибраний делеґатом зі скаргою до Відня, де з уст цісаря почув ті історичні слова: „Adieu meine Herren".

До останньої хвилини свого життя займався вихованням та забезпеченням сиріт, виховуючи їх на добрих громадян.

Характер чистий, як слеза, привітний та гостинний зеднав собі пошану і любов у всіх, що Його знали. В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 25. червня, год. 8 веч. Контрольор спальних вагонів (ціни популярні).

Четвер, 26. червня, год. 8. веч. Швейк (премієра). Виступ Чарновського та Зирвіча.

Малий Міський Театр:

Середа, 25. червня, театр зачинений.

Четвер, 26. червня, год. 8. вечером Контрольор спальних вагонів.

Кіна.

АПОЛЬО: „Білі рожі з Равенсберґа". Найновіші звукові додатки.

КАСІНО: Листи невідомої (на осн. Ст. Цвайґа).

КОЛЬОСЕЙ: зачинено.

КОПЕРНИК: Дівча з U. S. A. Шотляндський експрес.

ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.

МАРУСЕНЬКА: Дівча з U. S. A. Шотляндський експрес.

ОАЗА: Стоптана цвітка. Раз у житті.

ПАЛЯС: Звукова фільма: Небезпечна жінка.

ПАН: Хатина дядька Томи.

ПАСАЖ: Вождова дочка.

ПРОМІНЬ: Гаракірі.

СТИЛЕВЕ: Мученик спорту (Гарольд Льойд). Марнотравний син.

ФАТАМОРҐАНА: За кров братів. Кон і Куген.

ХИМЕРА: Сучасні дівчата.

УТІХА: Темпо, темпо! і Бастер Кітон як спортовець із любови.

Програма радіо.

Четвер 26. VI. 1930.

ЛЬВІВ (385,1) 18·00 Концерт з Варшави. 19·45 Всячина і конц. **Лодзь** (221,4) 20·15 Оперeткова музика. **Ляйпціґ** (259) 20·00 Симф. орхестра. 21·30 Концерт фортепян. **Моравська Острава** (263) 17·00 Концерт. **Бресляв** (325) 21·00 Два фортепяни. **Штутґарт** (360) 20·15 Клясич. тал. музика. **Франкфурт** (390) 16·00 Концерт. **Берн** (403) 20·45 „Паяци". **Берлін** (418) 16·05 Давня музика. **Рим** (441) 21·02 „Ромео і Джулієта". **Праґа** (487) 21·30 Фортепян: Шопен. **Відень** (516,3) 22·00 Франц. і англ. пісні. **Будапешт** (550) 19·45 Мадярські пісні. **Любляна** (575) 20·00 Опера. **Ленінград** (1000) 17·30 Сучасна рос. музика. **Москва** (1481) 16·30 Концерт. **Харків** (1304) 20·00 Арт.-муз. авдиція.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича. 2341

Кути:

26. VI. „Шлях до пекла" премієра.
27. VI. „Базар".

Косів:

28. VI. „Плач Ізраїля" премієра.

Жабє:

29. VI. „Шал життя" премієра.
30. VI. „Базар".
1. VII. „Шлях до пекла" премієра.
2. VII. „Пан Твардовський".

Готується до постановки: „Альрауне", „Цариця Мадаґаскару", „Memento". Дирекція Т-ру прийме зараз **добру піяністку і скрипака на добрих умовах.**

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 2349

Снятин:

Четвер 26/6 „Пташник з Тиролю".
Пятниця 27/6 „Те чого не бувало".
Субота 28/6 „Пейсахова ніч".
Неділя 29/6 „Ой не ходи Грицю".

Підчас антрактів концерт власної орхестри.

Торговельна Школа Т-ва „Просвіта" з кооперативним напрямом у Львові, вул. Корняктів ч. 1. III. поверх приймає ВПИСИ до дня 1. липня 1930 р. від год. 10—12 рано особисто й письменно за предложенням метрики, останнього шкільного свідоцтва і 10 зол. вписового. Пізніщі зголошення будуть приййматись тільки в міру вільних місць. — **Управа.** 2304 8—15

Вступні іспити на шк. рік 1930/31 в прив. коед. гімназії „Рідної Школи" в Чорткові відбудуться для кляси II—VI в днях 23—28. червня, для кляси I. 28. червня 1930. Зголошуватися в Управі гімназії. 2288 3-3

Вписи на шкільний рік 1930/31 до Приватної учительської коедукаційної Семинарії ім. Болеслава Пруса при вул. Грохівській ч. 51 відбуваються щодня від 10—13 години. Рівночасно Дирекція Семинарії приймає вписи до школи вправ при тій Семинарії. — **Дирекція.** 2307 3-3

Відділ Т-ва Вз. Пом. українського учительства у Дрогобичі улаштовує в неділю дня 29. червня 1930 р. з нагоди свого 25-ліття істрування **Ювилейне Свято-Академію** в год. 12. в полудне в салі кіно „Штука". Окремих запрошень не висилається. 2350 2—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

КОЖНА з пань має змогу використати шістьтижневий, підчас ферій, курс крою і шиття за 35 зол., наука щоденно 3 години. Приймає роботи по знижених цінах. „Jolanda" Сташіца 8 II. пов. бічна Хорущини. 2309 4-?

ВЕЛИКИЙ ВИБІР вкладок до взуття рівнож вкладок ортопедних. Адольф Гольдберґ, Сикстуська 10. 1934 15-?

ГОДИННИК ВАШ буде найлїпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1837 74—?

ШОФЕР іспитований глядає приватної посади за скромну винагороду. — Ласкаві зголошення: „Діло" — „Шофер". 2356 2-2

НОВИЙ, мурований, одноповерховий дім, 3 покої і кухня вільні, крім цього чинш 180 зол. місячно, недалеко трамваю. Ціна чотири, готівка два тисячі долярів. — Інат, Львів, Куркова 24. 2359 1—1

ВСІЛЯКІ годинникарсько-ювілерські роботи виконує найстараннїше Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 1856 23

ЖІНКА по урядинку, самітна, в середнім віці, добра господиня, обізнана з кухнею, господарством і пасічництвом, пошукує заняття в самітної особи, найрадше у самітного священика. — Зголошення до Адмін. „Діла" під К. К. 2352 2—3

ЧЕСНА, роботяща, середніх літ жінка, з добрими свідоцтвами, яка уміє занятися цілим домом, пошукує місця служниці. — Юлія Жирацька, Боїмів 8. 2360 1—2

ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ Й. ГІРШШПРУНҐА Личаківська 34. Вписи на однорічний торговельний курс для молоді і 5-ти місячний для старших відбуваються щоденно від 10—12 і від 4—7. 2362 1—3

ПРИЙМУ учеників на станцію. Сонячне мешкання близько українських шкіл. — Кордасевичева, Чарнецького 26. I. 2357

ПРИ СВЯЩЕНИЧІЙ родині найдуть приміщення з харчем учениці або ученики. — Зголошення у сторожа Тереси 2 б. 2364 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 **Пересвітлення Рентґеном.**

ЛІКАР ЗАГ. ШПИТАЛЯ

Д-р Павло Цимбалістий

вул. Листопада ч. 114.

ординує від 2—4 попол. також підчас ферій.

2336 3—6

Пересвітлення лучами Рентґена.

Подяка.

Цею дорогою складаємо щиру подяку Вп. Д-рові Евгенові Дурделлі за совісну та безінтересовну лікарську поміч в недузі нашої Найдорожчої Мамуні і Бабці бл. п. Корнелі Гладій, Вп. Кубійовій та Гудьовій за щире уділювання помочі Покійниці в днях недуги, Вп. Кубічам та Гудьові за ласкаву поміч у приготовані похорону та квіти для Покійниці, Вп. Співакам хору ради. Купчинського зокрема Вп. Новицькому за ласкаве звеличання похорону своїм співом, врешті щиро дякуємо Всім, що Своєю присутністю віддали нашій Найдорожчій Покійниці останню прислугу, тяжким горем прибиті — **Діти і Внуки.** 2358

ЖИЛЯКИ

щезають певно через ношення специяльних гумових панчіх — небувалої дотепер тонкости зі специяльного складу гумових хірурґічних і гиґієнічних виробів. С. ФЕДЕР, Львів, Сикстуська 7.

Цінники безплатно. 2237 7-10

Ширіть наш часопис!

Кооператива „ЗБУТ"

в КОСОВІ к. Коломиї

висилає за післяплатою правдивий за ґарантією

2345 2—5

МІД гірський лічничий

з пасік своїх членів у бляшанках по ціні

3 кґ . . . . . зол. 14·55

5 „ . . . . . . „ 24·25

Дійсне порто оплачує відбірця

Конкурс.

Монастир С. С. Василіянок в Яворові оголошує отсим конкурс на дві посади учителів (льок): 1) ґеоґрафії і предметів педагогічних, 2) учителя (ку) польської мови, Вимагається кваліфікації до шкіл середніх або дозволу на навчання. Платня згідно з умовою. **Ігуменат.** 2339 3—3

Меблі ріжного рода, можна найкорисніше купити у відомій фірмі „**Doroteum**", **Льва Сапіги 34.** Тел. 15—01. **Догідні умови.** 2361 1—7

Подяка.

Дня 15. п. м. помер о. Володимир Глинський, парох Новошина. У цім важкім ударі зазнали ми з усіх сторін стільки співчуття і розради, що почуваємося до обовязку зложити нашу щиру подяку Впр. ОО. Конденанальним, що під проводом о. дек. В. Пилипчука, своїми безкровними жертвами і похоронними відправами, віддали Покійному останню прислугу. З окрема дякуємо ще о. Ів Юркові і о. Гр. Карналітові (делеґатові бобрецького деканату) за прегарні пращальні слова. Щиросердечна подяка Вп. Д-рові М. Гілецькому зі Журавна, що з правдивою посвятою до останньої хвилини старався улекшити терпіння. Рівнож дякуємо Церковному Брацтву як також всім Парохіянам, що так численно взяли участь в похоронах та своїми прислугами старались виявити свою любов до свого старенького пароха. Нехай Всевишній всіх Вас за це нагородить.

2363 **Родина.**

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.